

# **ХУЛИГАН**

## **(Fall Away 1)**

## **BULLY**

**Copyright © 2013 Penelope Douglas**

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайево, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2025

ISBN: 978-954-28-5064-9

ПЕНЕЛЪПИ ДЪГЛАС

# Хипиган

Превод от английски:  
Карина Горанова



*За дамите...*

*В сърцето на всяка истинска жена  
гори искрата на небесния огън,  
която през светлия ден на успеха единствено тлее,  
но се запалва и грее, и пламва  
в мрачния час на бедствието.*

Уошингтън Ървинг



## БЛАГОДАРНОСТИ

Първо на съпруга ми заради цялото му търпение и подкрепа. Той издържа безброй нощи и уикенди сам, докато аз се заключвах в спалнята ни, за да напиша тази история. Обещавам, че инвестицията ще се изплати... все някога.

След това на приятелката ми Беке за... ами за всичко! Без теб щях да се загубя в дебрите на Word, HTML и да, писането изобщо. Нямам представа как щеше да се получи тази книга без теб!

И накрая: на всички читатели, които използват царството на книгите, за да избягат в него. Времето и обратната ви връзка са най-добрите подаръци, които можете да направите на един автор. Благодаря ви, че четете!



## ГЛАВА 1

### *Преди една година*

Не! Завий тук – изпищя Кей Си в дясното ми ухо. Гумите на бронкото\* изскърцаха остро при внезапния рязък завой към улица, пълна с коли.

– Знаеш ли, може би просто трябваше ти да караш, както предложих – отвърнах рязко аз, макар че никак не обичах друг да шофира колата, в която се намирам.

– Да, и да заравяш лице в ръцете си всеки път, когато пропусна да се изстрелям на жълт светофар? Как ли пък не – отвърна Кей Си, сякаш прочела мислите ми.

Усмихнах се на себе си. Най-добрата ми приятелка ме познаваше прекалено добре. Обичах да карам бързо. Да се движа бързо. Когато вървах, го правех с най-бързото възможно темпо, което краката ми позволяват. Шофирах с висока, но не и неразумна скорост. На всеки знак „Стоп“ и червен светофар потеглях скорострелно. Бързане, а след това изчакване, така живеех.

След като обаче чух оглушителния ритъм на музиката в далечината, желанието ми да бързам изчезна. По цялата уличка бяха паркирани коли и това ясно показваше мащабите на партито, към което бяхме тръгнали. Стиснала здраво волана, паркирах на едно тясно място на цяла пресечка от купона.

---

\* „Форд Бронко“. – Б. пр.

– Кей Си? Не мисля, че идеята е добра – казах аз... отново.

– Всичко ще бъде наред, ще видиш – отвърна тя и ме потупа по крака. – Браян покани Лиъм, Лиъм покани мен, а аз каня теб.

Тонът ѝ беше равен и спокоен, но по никакъв начин не облекчи стягането в гърдите ми.

Откопчах предпазния си колан и погледнах към нея.

– Добре, но запомни – ако се почувствам неудобно, си тръгвам. Лиъм ще те закара.

Излязохме от колата и притичахме през улицата. Колкото повече приближавахме къщата, толкова по-силно се чуваше партито.

– Няма да ходиш никъде. След два дни заминаваш и тази вечер ще се забавляваме. Само това е от значение.

Заплашителният ѝ тон разтърси и бездруго нестабилните ми нерви.

Тръгнахме по алеята, а тя изостана леко зад мен. Сигурно си пишеше с Лиъм. Приятелят ѝ беше пристигнал по-рано, след като през по-голямата част от деня беше с приятелите си на езерото, а аз и Кей Си пазарувахме.

По моравата бяха разхвърляни червени чаши за еднократна употреба, а в къщата влизаха и излизаха хора, които се наслаждаваха на меката лятна нощ. Няколко момчета, които познавах от училище, изскочиха през входната врата и започнаха да се гонят, а част от напитките им се разля.

– Здравсти, Кей Си. Как си, Тейт? – Тори Бекман беше седнал на входната врата с пиене в ръка и говореше с момче, което не познавах. – Пусни ключовете си в купата – нареди тя и насочи вниманието си обратно към момчето.

Отне ми известно време, за да обмисля думите ѝ, и осъзнах, че иска от мен да оставя ключовете за колата си.

Явно нямаше да позволи на никого да шофира пил тази вечер.

– Няма да пия – извиках, за да ме чуе на фона на музиката.

– Може да промениш решението си – отвърна предизвикателно тя. – Ако искаш да влезеш, трябва да оставиш ключовете си.

Раздразнена, бръкнах в чантата си и пуснах ключовете в купата. Мисълта да се откажа от едно от спасителните си въжета адски ме дразнеше. Без ключовете за колата у себе си нямаше как да си тръгна бързо, ако реша, че искам. Или ако се наложи. Ами ако Тори се напие и тръгне нанякъде? Ами ако някой вземе ключовете ми по погрешка? Изведнъж си спомних за майка ми, която все ми повтаряше да спра да задавам подобни въпроси. *Ами ако докато стигнем до „Дисниленд“, са го затворили за почистване? Ами ако гумените мечета са свършили във всички магазини в града?* Спомних си колко я дразнех с безкрайните си въпроси и прехапах устни, за да потисна смеха си.

– Уау – извика в ухото ми Кей Си. – Гледай само какво става тук!

Хората на партито танцуваха в ритъма на музиката, смееха се и се забавляваха. Някои ми бяха съученици, други – не. При вида на цялата тази врява и ентусиазъм косъмчетата по ръцете ми настръхнаха. Басовете се отразяваха в подовите и цялата тази активност, събрана на едно място, ме накара да занемея. Всички танцуваха, блъскаха се един в друг, скачаха, пиеха и играеха футбол – да, футбол – във всекидневната.

– Само *той* да не ми скапе вечерта – казах аз и гласът ми прозвуча някак по-настойтелно от обикновено. Съвсем скоро предстоеше да си тръгна оттук и да не се върна цяла година, така че исках просто да си прекарам добре на партито с най-добрата ми приятелка. Нищо повече.

Поклатих глава и погледнах към Кей Си, която ми намигна многозначително. Махнах към кухнята и двете тръгнахме натам през множеството хора, хванати ръка за ръка.

След като влязохме в огромната кухня, за каквато всяка домакиня мечтае, забелязах импровизирания бар на кухненския остров. На гранитния плот имаше бутилки алкохол, двулитрови газирани напитки, чаши и кофа с лед в мивката. Въздъхнах и си напомних, че обещах да не пия тази вечер. Да се напия беше изкушаващо. *Какво не бих дала, за да му отпусна края само за една нощ.*

С Кей Си бяхме пробвали крадешком от алкохолните запаси на родителите ни, освен това бях ходила на няколко концерта извън града, където си позволих да се отдам на купона. Тази вечер обаче не можеше и дума да става да си позволя отпускане, не и в компанията на всички тези хора.

– Здравсти, Тейт! Ела тук, момиче. – Джес Кълън ме сграбчи в прегръдка, преди да успея да стигна до бара. – Ще ни липсваш. Франция, а? За цяла година. – Отпуснах рамене, отвърнах на прегръдката на Джес и почувствах мускулите си по-малко напрегнати, отколкото когато влязох тук. Поне със сигурност имаше още някого освен Кей Си, който се радва да ме види.

– Такъв е планът – кимнах с въздишка. – Намерих си приемно семейство и се записах за лекции. За последната година обаче ще се върна. Ще ми запазиш ли място в отбора?

Джес искаше да стане капитан на отбора по бягане в пресечена местност тази есен, а състезанията бяха едно от нещата в гимназията, които щяха да ми липсват.

– Ако аз съм капитан, мястото ти е сигурно, скъпа – отвърна екзалтирано тя, очевидно пияна. Джес винаги се държеше мило с мен въпреки слуховете, които се носеха по мой адрес година след година, и неудобните шегички, които напомняха на всички защо бях такова по-смешница.

– Благодаря. Ще се видим ли по-късно? – казах аз, докато вървах към Кей Си.

– Да, но ако не те видя, късмет във Франция – изкрещя в отговор Джес и излезе от кухнята с танцова стъпка.

Гледах я как си тръгва и изражението ми бързо помръкна. В гърдите ми се надигна страх, който пропълзя надолу към стомаха ми.

*Не, не, не...*

В кухнята влезе Джаред и аз се вцепених. Точно него се надявах да не видя тази вечер. Очите му срещнаха моите с изненада, незабавно последвана от недоволство.

Даа. Този поглед ми беше познат до болка. Погледът, с който сякаш ми казваше, че не може да ме понася и иска да се махна от планетата му.

Джаред стисна зъби и забелязах как брадичката му леко се повдигна, сякаш току-що си беше сложил маската на хулиган. Не можех да си поема дъх.

Познатото туптене в гърдите отекна в ушите ми и ми се прииска да съм на сто километра от това място.

Твърде много ли беше, че поисках поне една вечер да се забавлявам като нормален тийнейджър?

Докато бяхме деца и живеехме врата до врата, толкова много пъти съм си мислила, че Джаред е най-страхот-

ният. Беше мил, благороден и учтив. И най-красивото момче, което бях виждала.

Гъстата му кестенява коса се открояваше на фона на маслинената му кожа, а зашеметяващата му усмивка, когато решише да се усмихне, неотменно привличаше вниманието на всички. Момичетата в коридора в училище го зяпаха в такъв захлас, че се удържа в стените. *Буквално.*

Но това хлапе отдавна си беше отишло.

Бързо се обърнах встрани, видях Кей Си на бара и се опитах да си направя питие, въпреки че ръцете ми трепереха. Всъщност си бях сипала само спрайт, но никой не можеше да каже дали в червената чаша има алкохол, или не. След като видях, че този задник е тук, се налагаше да остана трезва.

Той заобиколи бара и застана точно зад мен. От близостта с него през тялото ми премина топлина от нервност. Мускулестите му гърди се допираха в тънката материя на потника ми и от гърдите към стомаха ми избухна ударна вълна. *Успокой се. Успокой се, да го вземат дяволите!*

Загребах няколко бучки лед, пуснах ги в питието си и положих усилие да успокоя дишането си. Тръгнах надясно, за да се махна от пътя му, но той посегна да си вземе чаша и така ме блокира. Докато се опитвах да се измъкна наляво и да застана до Кей Си, той взе бутилката „Джак Даниелс“ с другата си ръка.

През главата ми минаха десет различни сценария за това какво трябва да направя. Какво ще стане, ако го ударя с лакът в стомаха? Ами ако плисна питието си в лицето му? А ако взема маркуча от мивката и...?

Както и да е. В мечтите си бях много по-смела. В тях бях готова да взема кубче лед и да направя нещо, които

Бог не е предвиждал за едно момиче на шестнайсет, само за да разбере дали така бих могла да пропукам хладното му поведение. *Какво ще стане, ако...? Ами ако...?*

Тази вечер планирах да стоя на разстояние от него, а той застана точно зад гърба ми. Джаред правеше такива неща само за да ме сплаши. Не беше страшен, а по-скоро жесток. Искаше да ми покаже, че той контролира ситуацията. От време на време се криех от гадняра, за да не се налага да търпя неудобство или да се разстроя. През цялото лято исках единствено да се забавлявам поне на едно парти и ето че сега отново бях обзета от ужасяващо очакване. Какво му пречеше просто да ме остави на мира?

Обърнах се с лице към него и забелязах, че докато добавяше обилно количество алкохол в чашата си, на устата му имаше лека усмивка, която обаче не стигаше до очите му.

– Кей Си? Може ли да ми сипеш кока-кола? – Джаред говореше с Кей Си, но докато вдигаше чашата си към нея, очите му бяха вперени в мен.

– Ами... да – едва успя да отговори Кей Си и най-сетне вдигна очи. Тя сипа кока-кола в чашата на Джаред и ме погледна нервно.

Както обикновено Джаред не говореше с мен. Правеше го единствено ако искаше да ме заплаши с нещо. Той повдигна тъмните си вежди, отпи от питието си и се отдалечи.

Гледах го как излиза от кухнята и избърсах студената пот, която беше избила по челото ми. Не се беше случило нищо, той не обели и дума към мен, но въпреки това стомахът ми беше на топка.

И вече знаеше, че съм тук тази вечер.

*Мамка му.*

– Не мога да го направя, Кей Си. – Изтерзаният ми шепот беше в противовес със силата, с която стиснах чашата си. Беше грешка, че дойдох тук тази вечер.

– Тейт, не. – Кей Си поклати глава, вероятно прочела пораженческия поглед в очите ми. Хвърлих чашата си в мивката, излязох от кухнята и започнах да си проправам път покрай хората, а Кей Си тръгна след мен.

Грабнах стъклената купа с форма на риба и започнах да ровя в нея за ключовете си.

– Тейт, няма да си тръгнеш – каза заповеднически Кей Си, а всяка от думите ѝ беше пропита от разочарование. – Не му позволявай да спечели. Аз съм тук. Лиъм е тук. Няма от какво да се страхуваш.

Аз продължавах да търся, макар тя да ме беше хванала за горната част на ръцете.

– Не ме е страх от него – отвърнах в своя защита, но самата аз не вярвах на думите си. – Просто... просто ми писна. Видя го какво направи и как се отнесе с мен. Намислил е нещо. Винаги когато сме на парти или просто си почивам в училище, той измисля някаква глупава шега или ме поставя в неудобна ситуация и разваля всичко.

Без да спирам да търся цветния си ключодържател с форма на ДНК спирала, отпуснах свъсените си вежди и се усмихнах стегнато.

– Всичко е наред. Добре съм – отвърнах аз с цел да я успокоя, но думите ми излязоха някак твърде бързо. – Просто нямам нерви да остана и да видя какво е намислил. Тази вечер глупакът ще има да взема.

– Тейт, той иска да си тръгнеш. Ако го направиш, той печели. Той или онзи задник Мадок може и да са намис-

лили нещо, но ако останеш и демонстрираш твърдост, спечелилата ще си ти.

– Нямам сили, Кей Си. По-добре да се прибера ядосана сега, отколкото разплакана по-късно.

Насочих вниманието си обратно към купата. Колкото и да ровех из ключовете обаче, така и не успях да намеря моите.

– Е, явно така или иначе няма да мога да си тръгна. Ключовете ми не са тук – извиках аз, за да ме чуе на фона на музиката, и рязко оставих купата обратно на поставката.

– Какво? – Кей Си изглеждаше объркана.

– Няма ги – повторих, докато оглеждах стаята. Парите и телефонът, останалите ми две спасителни въжета, бяха в чантата ми. Нямах друг план как да се измъкна, и стените сякаш започнаха да ме притискат. В главата ми започнаха да се въртят проклетия и досадата, заради която бях решила да си тръгна, прерасна в гняв. Стиснах юмруци. Просто нямаше как нещо подобно да не се случи точно с мен.

– Сигурно някой ги е взел по погрешка – предположи Кей Си, но тя трябваше да се досети, че шансовете за това са минимални, защото едва ли някой си беше тръгнал от партито толкова рано. С мен не се случваше нищо случайно.

– Не, знам точно къде са. – Срегнах погледа на Мадок, най-добрия приятел и сподвижник на Джаред, който беше в противоположния край на стаята, до вратите към вътрешния двор. Той ми се ухили, а след това насочи вниманието си обратно към някакво червенокосо момиче, което беше притиснал до стената.

Тръгнах към него, а Кей Си ме следваше плътно и в същото време пишеше съобщения на телефона си с бясна скорост – вероятно на Лиъм.

– Къде са ключовете ми? – попитах аз, с което прекъснах свалката му за една вечер.

Мадок бавно вдигна сините си очи от момичето. Той не беше много по-висок от мен, може би само с няколко сантиметра, и не усещах заплахата, която изпитвах от надвисналия над мен Джаред. Мадок не ме плашеше, а по-скоро ме вбесяваше. Той полагаше големи усилия да ме изкара глупачка, но знаех, че всичко е под налягането на Джаред.

– На около два метра дълбочина. Искаш ли да поплуваш, Тейт?

Мадок се ухили широко и демонстрира ослепителната си усмивка, с която успяваше да превърне повечето момичета в кученца на каишка. Явно му харесваше да ме гледа как страдам.

– Какъв тъпак си само – отвърнах аз със спокоен тон, но погледът ми гореше от гняв.

Излязох във вътрешния двор и погледнах към басейна. Времето беше идеално за плуване и във водата имаше хора с напитки. Започнах да обикалям и да се вирам около тях за сребристия отблясък на ключовете си.

Джаред седеше небрежно на една маса с блондинка в скута си. В стомаха ми се надигна гняв, но се опитах да запазя спокойния си вид. Бях наясно, че ще му доставя удоволствие с всяка частица от неудобството си.

След като видях издайническия отблясък на ключовете си, се огледах за прът, с който да ги извадя. Не намерих такъв и се обърнах за помощ към един от хората в басейна:

– Извинявай, би ли ми извадил ключовете, ей там долу са?

Момчето погледна към Джаред, който съвсем спокойно седеше и наблюдаваше случващото се, и се отдръпна от мен като пълен страхливец.

*Страхотно.* Нито намерих прът, нито кой да ми помогне. Джаред е искал да види как се намокрям.

– Хайде, Тейт. Съблечи се и отиди да вземеш ключовете си – извика Мадок от масата на Джаред.

– Шибай се, Мадок. След като си ги хвърлил, защо ти не отидеш да ги вземеш? – намеси се Лиъм, гаджето на Кей Си. Той се беше застъпвал за мен в много случаи.

Изхлузих джапанките си и отидох до ръба на басейна.

– Тейт, почакай. Аз ще ги взема – предложи Лиъм и тръгна към мен.

– Не – отвърнах аз и поклатих глава. – Благодаря все пак – допълних и му се усмихнах с благодарност.

*Една цяла година* – припомних си и изпитах приятно чувство от обещанието. Предстоеше ми цяла година далеч от Джаред.

Гмурнах се с ръцете напред и водата охлади зачервената ми кожа. Тялото ми веднага се отпусна от удоволствието да се потопя в басейна. Без звуци, без погледи върху мен. Наслаждавах се на спокойствието, подобно на това, което изпитвах, когато тичам.

Продължих надолу с движение в стил бруст. Бързо преодолях двата метра дълбочина и след секунди взех ключовете си. Стиснах ги здраво, неохотно изплувах с главата нагоре и изпуснах въздуха от дробовете си.

Това беше лесната част.

– Юхууу – чух аплодисменти и подвиквания от хората наоколо, които обаче *не аплодираха мен.*

Налагаше се да изляза от басейна и да се изправя подгизнала пред цялото парти. Хората се смееха и шегуваха. Щеше да се наложи да изтърпя няколко коментара, а след това да се прибера у дома и да ям дъвчащи бонбони до припадък.

Спокойно доплувах до ръба и излязох от водата, изцедих дългата си коса и нахлузих сандалите си.

– Всичко наред ли е? – Кей Си дойде до мен, а вятърът развяваше дългата ѝ тъмна коса.

– Да, разбира се. Мокра съм, нищо повече.

Не смеех да срещна погледа ѝ. Ето ме отново. Посмешище. За смях на всички.

Кей Си обаче никога не ме обвиняваше.

– Да се махаме оттук – каза тя и ме хвана за ръка, а Литъм ни последва.

– Само минутка. – Спрях и погледнах към Джаред, не сваляше предизвикателните си кафяви очи от мен.

Знаех, че идеята не е добра, но отидох до него, скръстих ръце и го приковах с поглед.

– Заминавам след два дни, а ти не можа да измислиш нищо по-добро, така ли?

*Какво, по дяволите, правех?*

Джаред ми се усмихна злобно, докато раздаваше карти на масата си.

– Приятно прекарване във Франция, Тейтъм. Ще чакам да се върнеш.

Той си позволи да ме заплаши и ми се прииска да го ударя. Исках да го предизвикам да се изправи срещу мен точно в този момент.

Освен всичко друго не се чувствах особено спокойна при мисълта за надвисналия му над мен гняв в продължение на цялата следваща година, когато щеше да ме няма.

– Ти си страхливец. Можеш да се почувстваш като мъж само когато се заяждаш с мен. Сега обаче ще ти е нужна друга мишена.

Отпуснах ръце встрани от тялото си и стегнах юмруци, защото всички около масата и в целия вътрешен двор станаха свидетели на случващото се помежду ни.

– Ти още ли продължаваш да говориш? – изсумта Джаред и около себе си чух хихикания. – Върви си у дома. На никого тук не му се занимава с теб.

Джаред почти не ме погледна и невъзмутимо продължи да раздава карти. Момичето в скута му се изкиска и се наведе още повече към него. Изпитах смазваща болка в гърдите си. *Мразя го.*

– Хей, всички, я вижте! – извика Мадок, докато се опитвах да сдържа сълзите си. – Зърната ѝ са настръхнали. Сигурно я възбуждаш, а, Джаред?

Думите на Мадок отекнаха в целия заден двор и всички започнаха да крещят и да се смеят.

Затворих очи и с ужас си припомних, че съм облечен на с бял потник, а от водата определено ми беше студено. Първият ми инстинкт беше да скръстя ръце на гърдите си, но така щях да призная, че са успели да ме жегнат. По дяволите, те вече го знаеха така или иначе. Цялото ми лице пламна от унижение.

*Кучи син.*

Отново щях да се прибера обляна в сълзи. Без съмнение.

Отворих очи и видях как всички очевидно се забавляват от тормоза, на който бях подложена тази вечер. Джаред се втренчи в масата с разширени ноздри и ме игнорира. Беше минало толкова време, а поведението му не спираше да ме озадачава. Някога бяхме приятели

и аз все още търсех детето някъде в погледа му. Но каква полза всъщност имах да пазя спомена за него?

– Тя защо е още тук? – попита блондинката, седнала в скута на Джаред. – Да не би да е със „специални потребности“ или нещо подобно? Не разбира ли намека?

– Да, Тейт. Чу Джаред. Никой не те иска тук – каза Мадок провлачено, сякаш бях твърде глупава, за да го разбера, ако говори нормално.

Гърлото ми блокира. Не можех да преглъщам и дишането ми причиняваше болка. Беше прекалено и нещо в мен се пречупи. Замахнах и ударих Мадок с юмрук право в носа. Той падна на колене, покри лицето си с ръце, а през пръстите му започна да се стича кръв.

Очите ми бяха замъглени от сълзи и от гърлото ми започнаха да излизат ридания. За да не им позволя да ме унизят още повече тази вечер, минах възможно най-бързо през цялата къща и излязох през входната врата, без да поглеждам назад.

Качих се в колата си, Кей Си се настани на пътническата седалка, а Лиъм седна отзад. Дори не бях разбрала, че са тръгнали след мен. На върха на езика ми беше да попитам каква е била реакцията на Джаред, но осъзнах, че не би трябвало да ми пука. *Да върви по дяволите.*

Погледнах през предното стъкло и оставих сълзите да засъхнат по бузите ми.

Лиъм и Кей Си седяха мълчаливо, вероятно не бяха сигурни какво да кажат или направят.

Току-що ударих Мадок. *Току-що ударих Мадок!* Станалото беше толкова поразително ново за мен, че се изсмях горчиво. Това наистина се случи.

Поех си дълбоко въздух и бавно издишах.

– Добре ли си? – попита Кей Си и погледна към мен.

Тя знаеше, че никога преди не съм правила нещо подобно, но в момента изпитвах прилив на сила и страх и това ми харесваше.

По дяволите, последното нещо, което исках да направя, беше да се прибера точно сега. Може би тази вечер трябваше да си направя татуировка или нещо подобно.

– Всъщност да. – Прозвуча странно, но беше истина. Изтрих сълзите си и погледнах към Кей Си. – Чувствам се добре.

Пресегнах се да вкарам ключа в таблото и да запаля, но Лиъм се намеси и спрях.

– И така да е, не се главозамайвай, Тейт. Все някога ще трябва да се върнеш в града.

*Да. Прав беше.*